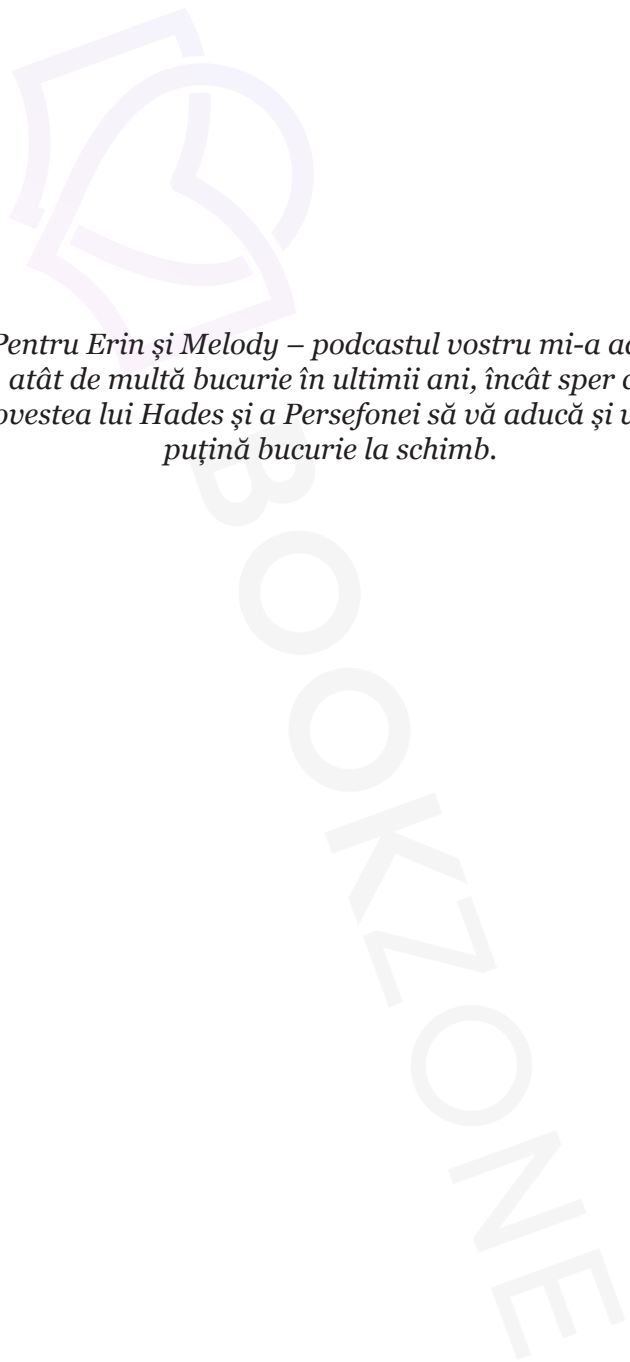

KATEE ROBERT

ZEUL INFERNULUI

SERIA **PĂCATELE ZEILOR** #1

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

Pentru Erin și Melody – podcastul vostru mi-a adus atât de multă bucurie în ultimii ani, încât sper ca povestea lui Hades și a Persefonei să vă aducă și vouă puțină bucurie la schimb.

Olimp

Orașul de sus

Orașul de jos

PERSEFONA

- URĂSC PETRECERILE ASTEA.
 - Să nu te audă mama când spui așa ceva.
- Arunc o privire peste umăr, la Psyche.
- Și tu le urăști.

Am pierdut șirul evenimentelor la care mama ne-a târât pe parcursul anilor, în ciuda dorinței noastre. Întotdeauna e cu ochii pe următorul premiu, pe cea mai nouă piesă pe care ar putea să o mute în jocul acesta de șah, ale cărui reguli le știe doar ea. Ar fi mai ușor de suportat dacă nu m-aș simți, în majoritatea zilelor, ca unul dintre pionii ei.

Psyche vine să se așeze lângă mine și mă înghiontește cu cotul.

- Știam că o să te găsesc aici.
- E singura cameră din locul ăsta pe care pot să o suport.

Deși sala statuiilor este chintesența infatuării. E un spațiu relativ simplu – dacă podelele de marmură strălucitoare și pereții cenușii, eleganți, pot fi numiți simpli –, umplut cu treisprezece statui întregi, din cap până în picioare, aranjate într-un cerc amplu în jurul încăperii. Câte una pentru fiecare membru al celor

Treisprezece, grupul care conduce Olimpul. Le rostesc numele în minte, pe măsură ce privirea îmi alunecă pe fiecare dintre ele – Zeus, Poseidon, Hera, Demetra, Atena, Ares, Dionis, Hermes, Artemis, Apollo, Hefaistos, Afrodita – înainte să mă întorc cu fața spre ultima statuie. Aceasta e acoperită cu o pânză neagră ce se revarsă peste ea, strângându-se în falduri pe podea, la picioarele ei. Chiar și așa, e imposibil să nu observi umerii lați, coroana cu țepi care îi împodobește capul. Parcă mă mănâncă degetele să apuc materialul și să-l smulg de pe statuie, ca să-i văd în sfârșit trăsăturile.

Hades.

Peste doar câteva luni, îmi voi dobândi libertatea, voi evada și nu mă voi mai întoarce niciodată în acest oraș. Nu voi mai avea altă șansă să-l privesc în ochi pe baubaul Olimpului.

– Nu-i ciudat că nu l-au înlocuit până acum?

– De câte ori am avut discuția asta? pufnește Psyche.

– Serios. Știi bine că e ciudat. Ei sunt cei Treisprezece, dar, de fapt, sunt doar doisprezece. Hades nu mai e. N-a mai fost de mult timp.

Hades, conducătorul orașului de jos. Sau, cel puțin, asta a fost. E un titlu moștenit, chiar dacă linia familială s-a stins demult. Acum, orașul de jos se află, în realitate, sub conducerea lui Zeus, la fel ca noi restul, dar, din câte am auzit, el nu pune niciodată piciorul pe partea aceea a râului. E greu să treci râul Styx, din același motiv pentru care e greu să părăsești Olimpul; din câte am auzit, fiecare pas prin barieră creează o senzație de parcă ți-ar exploda capul. Nimeni nu vrea să treacă de bunăvoie prin așa ceva. Nici măcar Zeus.

Mai ales că mă îndoiesc că oamenii din orașul de jos o să-l pupe în fund, așa cum fac toți cei din orașul

de sus. Atâta chin și nicio răsplată?! Nu mă mir că Zeus evită să treacă dincolo, la fel ca noi, ceilalți.

— Hades e singurul care nu a petrecut deloc timp în orașul de sus. Mă face să cred că era diferit de restul.

— Ba nu, spune Psyche, tăios. E ușor să te prefaci, din moment ce el e mort, iar titlul nu mai există. Dar fiecare dintre cei Treisprezece e la fel, chiar și mama noastră.

Are dreptate – știu că are dreptate –, dar nu pot să mă abțin de la a fantasma. Întind mâna, dar mă opresc înainte ca degetele mele să atingă chipul statuii. O curiozitate morbidă mă atrage către moștenitorul mort al acestui titlu, iar *asta* nu merită problemele pe care le-aș avea, dacă aș ceda în fața tentației de a trage vâlul întunecat de pe statuie. Las mâna să cadă.

— Ce planuri are mama în seara asta?

— Nu știu, oftează ea. Mi-aș dori să fie aici Callisto. Măcar *ea* îi mai taie elanul mamei.

Eu și cele trei surori ale mele am găsit căi diferite de a ne adapta, atunci când mama noastră a devenit Demetra și am fost aruncate în lumea strălucitoare care există doar pentru cei Treisprezece. E atât de scilpitoare și de extravagantă, încât aproape că reușește să ne distragă atenția de la otrava aflată în centrul ei. Fie ne adaptăm, fie muream.

Mă forțez să joc rolul de fiică senină și vioaie, întotdeauna ascultătoare, ceea ce îi permite lui Psyche să fie detașată și tăcută, astfel încât să nu îi dea nimeni prea multă atenție. Euridice se agață de orice fărâmbă de viață și distracție pe care o poate găsi, aproape cu disperare. Iar Callisto? Callisto se ceartă cu mama cu o ferocitate care și-ar avea locul într-o arenă de luptă. Nu cedează niciodată, drept urmare mama o scutește de evenimentele acestea obligatorii.

— Mai bine că nu-i aici. Dacă Zeus se dă la Callisto, s-ar putea să încerce să-l înjunghie. Atunci, chiar am avea o problemă pe cap.

Singura persoană din Olimp care omoară fără să aibă parte de consecințe – din câte se spune – este Zeus însuși. Noi, restul, trebuie să respectăm legile.

Psyche se cutremură.

— Cu tine a încercat vreodată ceva?

— Nu, spun eu, scuturând din cap, încă uitându-mă la statuia lui Hades.

Nu, Zeus nu m-a atins niciodată, dar, la ultimele două evenimente la care am fost prezenți, i-am simțit privirea urmărindu-mă prin încăpere. E motivul pentru care am încercat din răspuț să o conving să mă lase să rămân acasă în seara aceasta, dar mama aproape că m-a târât pe ușă, după ea. Câștigarea atenției lui Zeus nu duce la nimic bun. Întotdeauna se termină la fel – femeile distruse, iar Zeus neatins, fără măcar vreun titlu de ziar care să îi lezeze reputația. A fost depusă o singură acuzație oficială împotriva lui, acum câțiva ani, dar s-a transformat într-un circ atât de mare, încât femeia a dispărut înainte să înceapă procesul. Cel mai optimist scenariu este că a găsit o cale de a scăpa din Olimp; dar cel mai realist este că Zeus a adăugat-o la seria lui de presupuse victime.

E mai bine să-l evit cu orice preț.

Ceea ce ar fi mult mai ușor de făcut dacă mama n-ar fi una dintre cei Treisprezece.

Sunetul tocurilor țâcănind sprinten pe podeaua de marmură îmi face inima să-mi bată mai tare, fiindcă îl recunosc. Mama întotdeauna pășește de parcă ar merge la luptă. Preț de o clipă, mă gândesc serios să mă ascund în spatele statuii învelite a lui Hades, dar renunț la idee

înainte ca mama să apară în pragul galeriei cu statui. Dacă mă ascund, nu fac altceva decât să amân inevitabilul.

— Aici erați.

Astă-seară poartă o rochie verde-închis, care îi subțiază corpul și întărește rolul de mamă a pământului, care – a hotărât ea – i se potrivește cel mai bine imaginii de femeie care se asigură că orașul nu moare de foame. Îi place ca oamenii să vadă zâmbetul binevoitor și mâna care îi ajută, ca să ignore felul în care poate să facă praf pe oricine încearcă să stea în calea ambițiilor ei.

Se oprește în fața statuii tizei sale, Demetra. Are curbe generoase și poartă o rochie vaporoză, care se contopește cu florile ce cresc la picioarele ei. Se potrivesc cu coronița florală care îi încercuiește capul și zâmbește senin, de parcă ar ști toate secretele Universului. Mi-am surprins cândva mama exersând exact acea expresie.

Buzele mamei se curbează, dar zâmbetul nu i se reflectă în ochi. Se întoarce către noi.

— Ar trebui să socializați.

— Mă doare capul, repet eu scuza pe care am folosit-o ca să încerc să mă sustrag în seara aceasta. Psyche a venit să vadă cum mă simt.

— Aha, spune mama, clătinând din cap. Voi două deveniți la fel de sălbatice ca surorile voastre.

Dacă mi-aș fi dat seama că a fi sălbatică e calea cea mai sigură de a evita ca mama să își bage nasul în treburile mele, aș fi adoptat acel rol în locul celui pe care l-am ales. E prea târziu să-mi schimb cursul acum, dar durerea de cap pe care am inventat-o începe să devină realitate, pe măsură ce îmi dau seama că va trebui să mă întorc la petrecere.

— O să mă retrag devreme în seara asta. Cred că se transformă într-o migrenă în toată regula.

— Ba n-o să faci așa ceva, spune ea pe un ton destul de plăcut, dar îi simt ascuțimea din voce. Zeus vrea să discute cu tine. Nu există niciun motiv pentru care să-l lași să te aștepte.

Îmi vin câteva motive în cap într-o clipită, deși știu că mama nu o să asculte nici măcar unul. Dar trebuie să încerc.

— Știi că se zvonește că și-a omorât toate cele trei soții.

— Cu siguranță, ar fi mai puțină bătaie de cap decât să divorțezi.

Clipesc. Chiar nu-mi dau seama dacă mama glumește sau nu.

— Mamă...

— Relaxați-vă. Sunteți prea tensionate. Aveți încredere în mine, fetelor. Știu eu mai bine.

Mama e, probabil, cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc, dar obiectivele ei nu sunt și ale mele. Nu am cum să scap din situația aceasta, așa că mă apropii ascultătoare de Psyche și o urmăresc afară din cameră. Pentru o clipă, îmi imaginez că simt intensitatea cu care statuia lui Hades îmi privește spatele, dar e doar o închipuire. Hades e un titlu mort. Chiar dacă nu era, probabil că sora mea are dreptate – ar fi la fel de rău ca toți ceilalți.

Părăsim sala statuiilor și mergem pe coridorul cel lung, îndreptându-ne înapoi către petrecere. E la fel ca toate celelalte lucruri din Turnul Dodona – mare, extravagant și scump. Holul e de două ori mai lat decât ar fi nevoie, iar fiecare ușă pe lângă care trecem e cu cel puțin treizeci de centimetri mai înaltă decât ar fi normal. Niște draperii vișinii atârnă din tavan până în podea și sunt trase de fiecare parte a ușilor – un strop de eleganță suplimentară, de care spațiul cu siguranță nu mai avea nevoie. Ne dă impresia că mergem printr-un palat, nu

prin zgârie-norul care tronează deasupra orașului de sus. De parcă ar exista pericolul să uite cineva că Zeus și-a construit o imagine de rege al epocii moderne! Chiar mă mir că nu umblă purtând pe cap o coroană asemănătoare cu cea a statuii lui.

Sala de banchete e la fel. Un spațiu uriaș, luxos, cu un perete format complet din ferestre și o ușă de sticlă care dă spre un balcon de unde se vede întregul oraș. Ne aflăm la ultimul etaj al turnului, iar priveliștea e cu adevărat uimitoare. Din acest punct, se văd o bună parte din orașul de sus și panglica neagră și șerpuitoare care este râul Styx. Iar pe partea cealaltă? Orașul de jos. Nu pare foarte diferit de orașul de sus, în care ne aflăm acum, dar ar putea la fel de bine să se afle pe lună, la cât de greu ne este majorității dintre noi să ajungem acolo.

Astă-seară, ușile balconului sunt închise, astfel încât nimeni să nu fie deranjat de vântul rece de iarnă. În locul priveliștii orașului, întunericul din spatele geamului a transformat ușa într-o oglindă distorsionată în care se reflectă încăperea. Toată lumea e îmbrăcată la patru ace, un curcubeu de rochii create de designeri de lux și fracuri, sclipiri ale bijuteriilor și podoabelor îngrozitor de scumpe. Creează un caleidoscop dezgustător, pe măsură ce oamenii se mișcă prin mulțime, socializând, relaționând și turnând otravă minunată din buze vopsite în roșu. Îmi aduce aminte de o cameră a oglinzilor din parcul de distracții. Nimic din reflexie nu e ceea ce pare, în ciuda frumuseții sale presupuse.

Pe ceilalți trei pereți sunt portretele gigantice ale celor doisprezece membri activi ai celor Treisprezece. Sunt picturi în ulei, o tradiție care datează de la începutul Olimpului. De parcă cei Treisprezece chiar ar crede că sunt precum monarhii din trecut. Artistul și-a permis niște libertăți cu unii dintre ei. Versiunea mai tânără a lui Ares, în special, nu seamănă deloc cu bărbatul în carne și

oase. Vârsta mai schimbă oamenii, dar maxilarul lui nu a fost niciodată atât de pătrat și nici umerii atât de lați. Artistul l-a înfățișat, de asemenea, cu un paloș imens în mână, deși eu știu sigur că Ares și-a câștigat poziția prin supunere în arena de luptă – nu în război. Dar bănuiesc că asta nu e o imagine la fel de maiestuoasă.

Trebuie să fii un anumit fel de persoană ca să bârfești și să socializezi și să înjunghii pe la spate, în timp ce propria ta imagine se holbează la tine, dar grupul celor Treisprezece este plin cu astfel de monștri.

Mama trece prin mulțime, simțindu-se în elementul ei printre ceilalți rechini. Deși ocupă de aproape zece ani funcția Demetrei, este una dintre cele mai noi membre ale celor Treisprezece; s-a obișnuit să trăiască în cercurile acestea de parcă s-ar fi născut în acest rol, și nu ar fi fost aleasă de oameni, așa cum sunt alese întotdeauna Demetrele.

Mulțimea se dă la o parte din calea ei și simt priviri asupra noastră, pe măsură ce o urmăim în adunătura pestriță de oameni. Parcă ar fi niște păuni, judecând după felul cum se ferchezuesc excesiv pentru evenimentele acestea, dar pentru un om, ochii lor sunt reci și nemiloși. Nu am niciun prieten în camera aceasta – doar oameni care vor să mă folosească drept o treaptă către mai multă putere. O lecție pe care am învățat-o devreme și într-un mod crud.

Doi oameni se dau la o parte din calea mamei și zăresc colțul camerei pe care mă străduiesc cel mai mult să-l evit atunci când mă aflu aici. Găzduiește un tron în toată puterea cuvântului, un obiect de prost gust, făcut din aur, argint și cupru. Picioarele sale robuste se curbează în sus, până la brațe, iar spătarul tronului se lărgește pentru a da impresia unui nor. Este la fel de periculos și de electrizant ca stăpânul său, care vrea să se asigure că nimeni nu uită asta vreodată.

Zeus.

Dacă Olimpul este condus de cei Treisprezece, cei Treisprezece sunt conduși de Zeus. Este un rol moștenit din tată-n fiu, iar arborele lor genealogic poate fi urmărit până la întemeierea orașului. Actualul nostru Zeus își ocupă funcția de câteva decenii, de când a preluat-o, la vârsta de treizeci de ani.

Are peste șazeci acum. Probabil că e destul de atrăgător, dacă îți plac bărbații albi, cu pieptul lat, râsul furtunos și barba sură. Mă trec fiorii când mă uit la el. De fiecare dată când mă privește cu ochii aceia de un albastru șters, mă simt ca un animal la licitație. De fapt, mai puțin decât un animal. O vază drăguță sau o statuie. Ceva ce poate fi *deținut*.

Dacă o vază drăguță se sparge, e destul de simplu să cumperi una care să o înlocuiască. Cel puțin așa stau lucrurile dacă ești Zeus.

Mama încetinește, forțând-o pe Psyche să se dea câțiva pași înapoi și mă ia de mână. Mă strânge suficient de tare încât să îmi transmită tacit că trebuie să mă comport frumos, dar *lui* îi zâmbește până la urechi.

— Ia uite pe cine am găsit!

Zeus întinde mâna și nu am ce face, decât să o pun pe a mea în palma lui și să-l las să-mi sărute degetele. Buzele lui îmi ating pielea preț de o milisecundă și mi se ridică părul pe ceafă. Trebuie să mă abțin să îmi șterg mâna pe rochie, când îmi dă drumul, în cele din urmă. Toate instinctele îmi spun că sunt în pericol.

Îmi înfig picioarele bine în pământ, ca să nu mă întorc și să o iau la fugă. Oricum, nu aș ajunge prea departe. Mai ales că mama îmi stă în cale. Iar mulțimea sclipitoare de oameni privește această scenă derulându-se precum vulturii care au simțit miros de sânge adus de vânt. Grupul acesta adoră drama, iar dacă fac o scenă

cu Demetra și Zeus, va avea drept rezultat consecințe pe care nu vreau să le suport. În cel mai bun caz, mama se va enerva. În cel mai rău caz, risc să devin un titlu din revistele de mondenități, ceea ce îmi va aduce și mai multe necazuri. Ar fi mai bine să stau liniștită până când pot să scap de aici.

Zâmbetul lui Zeus e cam prea călduros.

— Persefona, arăți minunat astă-seară.

Îmi bate inima ca o pasăre care se zbate să iasă din cușcă.

— Mulțumesc, murmur eu.

Trebuie să mă calmez, să îmi înăbuș emoțiile. S-a dus vorba că Zeus este genul de om care se bucură de suferința celor mai slabi decât el. N-o să-i dau satisfacția de a ști că mă sperie. E singura putere pe care o am în situația de față și refuz să o las să-mi scape printre degete.

Se apropie de mine, invadându-mi puțin spațiul personal, și coboară vocea.

— Mă bucur că am, în sfârșit, ocazia să discut cu tine. Tot încerc să te prind într-un colț, de câteva luni încoace, spune el, zâmbind fals. Încep să cred că mă eviți.

— Desigur că nu.

Nu pot să dau înapoi fără să mă lovesc de mama..., dar mă gândesc câteva secunde la opțiunea aceasta înainte să o alung din minte. Mama nu m-ar ierta niciodată dacă aș face o scenă în fața atotputernicului Zeus. *Rabdă. Hai, că poți.* Scot la iveală un zâmbet senin, în timp ce încep să îmi cânt mantra care m-a ajutat să rezist în ultimul an.

Trei luni. Doar nouăzeci de zile mă despart de libertate. Nouăzeci de zile până când voi putea să-mi accesez contul fiduciar și să-l folosesc pentru a pleca din Olimp. *Pot să supraviețuiesc. Voi supraviețui.*

Zeus radiază când se uită la mine, cu o sinceritate caldă.

— Știu că nu e cea mai convențională abordare, dar a sosit timpul să facem anunțul.

— Anunțul? întreb eu, clipind.

— Da, Persefona, spune mama, apropiindu-se de mine și săgetându-mă din priviri. Anunțul.

Încearcă să-mi transmită niște informații direct în creier, dar habar nu am ce se întâmplă.

Zeus mă ia din nou de mână și mama practic mă împinge în urma lui, pe măsură ce se îndreaptă către partea din față a încăperii. Mă uit disperată spre sora mea, dar Psyche are ochii la fel de mari ca mine. Ce se întâmplă?

Oamenii tac pe măsură ce trecem pe lângă ei și le simt privirile ca pe mii de ace care mi se înfig în ceafă. Nu am niciun prieten în camera aceasta. Mama ar spune că e numai vina mea, fiindcă nu am socializat așa cum m-a învățat ea de nenumărate ori. Am încercat. Chiar am încercat. Mi-a luat o lună să-mi dau seama că cele mai crude insulte vin însoțite de zâmbete dulci și cuvinte mieroase. După ce prima mea invitație la prânz a avut drept rezultat faptul că mi-au fost răstălmăcite cuvintele în titlurile revistelor mondene, am renunțat. Nu voi juca niciodată jocul acesta la fel de bine ca viperele din camera asta. Urăsc aparențele false, jignirile alunecoase și cuțitele ascunse în cuvinte și zâmbete. Vreau o viață normală, dar e ceva imposibil atunci când ai o mamă care face parte din cei Treisprezece.

Cel puțin, e imposibil în Olimp.

Zeus se oprește în partea din față a încăperii și înșfacă un pahar cu șampanie. Arată absurd în mâna lui uriașă, de parcă ar putea să-l zdrobească dacă l-ar strânge puțin mai tare. Ridică paharul și ultimele șoaapte

din încăpere se sting. Zeus rânjește la ei. E simplu să-ți dai seama de ce oamenii îi sunt atât de devotați, în ciuda zvonurilor care circulă despre el. Emană carismă prin toți porii.

— Prieteni, nu am fost pe deplin sincer cu voi.

— E o premieră, spune cineva din spatele încăperii, provocând râsete reținute.

Zeus râde odată cu ei.

— Deși, teoretic, ne aflăm aici ca să votăm noile acorduri comerciale cu Valea Sabinelor, am și un anunț de făcut. E vremea să aleg o nouă Hera și să reîntregesc numărul nostru. Am ales-o, în sfârșit.

Se uită la mine și este ultimul avertisment pe care-l primesc înainte să rostească vorbele care îmi spulberă visurile de libertate, astfel încât nu am altceva de făcut decât să le urmăresc transformându-se în cenușă.

— Persefona Dimitriou, vrei să te măriți cu mine?

Nu pot să respir. Prezența lui a absorbit tot aerul din cameră, iar luminile ard prea puternic. Mă bălăngănesc pe călcâie și rămân în picioare doar printr-un exercițiu de voință. Oare ceilalți se vor năpusti asupra mea, ca o haită de lupi, dacă mă prăbușesc acum? Nu știu și deoarece nu știu, trebuie să rămân în picioare. Deschid gura, dar nu iese niciun sunet.

Mama mă înghiontește din partea opusă, toată numai zâmbete și veselie.

— Bineînțeles că vrea! Ar fi onorată, spune ea, îmboldindu-mă cu cotul în coaste. Nu-i așa?

Nu am cum să spun nu. E vorba despre *Zeus*, rege al tuturor, nu doar cu numele. El obține ce vrea, atunci când vrea, iar dacă îl umilesc acum, în fața celor mai puternici oameni din Olimp, o să-mi facă întreaga familie să plătească. Înghit în sec.

— Da.

Se aud ovații, iar sunetul mă ametește. Observ că ne filmează cineva cu telefonul și știu fără urmă de îndoială că va afla tot internetul într-o oră, iar toate posturile de știri până mâine-dimineață.

Oamenii se apropie de noi să ne felicite – de fapt, să îl felicite pe Zeus –, iar în tot acest timp, el mă ține strâns de mână. Mă uit la fețele care se mișcă în jurul nostru, dar nu le deslușesc clar, iar un val imens de ură crește înăuntrul meu. Oamenilor aceștia nu le pasă de mine. Bineînțeles că știu asta. Am știut încă de la prima lor interacțiune cu mine, din momentul în care am pătruns în acest cerc social închis, prin intermediul noii funcții a mamei mele. Dar acum am ajuns la un cu totul alt nivel.

Știm cu toții zvonurile despre Zeus. *Toți* le știm. A avut trei Hera – trei soții – de când se află la conducerea celor Treisprezece.

Trei soții *moarte*, acum.

Dacă îl las pe omul acesta să îmi pună un inel pe deget, ar fi ca și cum i-aș permite să-mi pună o zgardă și o lesă în jurul gâtului. Nu o să-mi mai aparțin niciodată, nu voi fi altceva decât o extensie a lui, până când se va sătura și de mine și va înlocui zgarda cu un sicriu.

N-o să scap niciodată din Olimp. Nu până ce nu moare el și cel mai mare copil al său îi va moșteni titlul. Ar putea să dureze ani întregi. Ar putea să dureze *decenii* întregi. Iar asta, dacă presupun, în mod extrem de optimist, că voi trăi mai mult decât el și nu voi sfârși la doi metri sub pământ, la fel ca restul Herelor.

Sinceră să fiu, șansele nu sunt de partea mea.